

רצו נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

חיי מהר"ן - סיפורים חדשים

צ (צב) ספר שהיה רגיל לאכל הרבה מאד בימי נעוריו והיו לו יסורים מזה. והשליך זאת. והאה אחר כך שיש לו תאנה גם לאותו המעט שאוכל והתשוב והתחיל שוב לאכל כי מה לו כשאוכל מעט עם תאנה או הרבה. ולמה לו להפסיד גופו בזהם והיה מניח כל התאוות בתוך תאנה זו של אמלה.

צ פעם אחת היה יושב על השלחן אצל חמו בשעת הסעודה שלישית של שבת, וישב בנחת והיה חשך בבית והוא היה דרכו תמיד לעשות את שלו בדרכו והתחיל לבקש שראה לו השם יתברך את האבות אברהם יצחק ויעקב והבטיח להשם יתברך בשתראה לי זאת. אשליך גם זאת התאנה (התנו של אמלה) ועשה בזה מה שעשה, ונכנס בזה מאד וישן. ובא זקנו הבעל-שם טוב זכרוננו לברכה אלו בחלום ואמר לו הפסוק (דברים י"א): "ונתתי עשב בשדך לבהמתך". והקיץ ונפלא בעיניו מה שיכות יש לזה הפסוק למה שפקש ובא בדעתו שאיתא בתקונים עשב הוא אותיות עין בית שין, עין בית היא פת עין, שין תלת אבהן. והיו אם תרצה לראות אבהן אי אפשר לך כי אם בשדך לבהמתך צריך אתה לשדד בהמיות תאנה אמלה. והשליך גם זאת התאנה.

צ (ואמר שמעשה זו שיכה להמעשה של קבלת התורה הנ"ל). (בחי' מהר"ן בתביד כתיוב למעלה לפני אות זה מעשה מקבלת התורה. והיא המעשה מהלחם) וכו' תבין תבת הנ"ל" וצנה לחור גם זאת המעשה.

שאינם פוסקין, באפן שיוכלו לטהר בהם כל הפגומים והמלכלכים והמתעבים שבועולם, ולהתרפאות בהם כל מיני חלאים ומכאובות רעים בגוף ונפש, ולהתבסס על ידם בכל מיני ריחות טובות. כי אין מי שיודע החסדים הגדולים שהשם יתברך רוצה להמשיך עלינו בכל עת, כי אם הצדיק האמת, כמו שנאמר: יודיע דרכיו למשה וכו', רחום וחנון ה' וכו'. (הלכות מתנה ד' - ח' לפי ארצ' היראה - צדיק, רכ"ט)

אָרְךְ אַפִּים וְרַב חֶסֶד (לד.)

לפעמים מתנגע העובד את השם, מחמת שכבר סבל כמה יסורים וכו', ועל-ידי זה יכול לפל לבחינת זקנה דסטרא-אחרא ותשות פח חס ושלום, על-כן צריך להתחזק מאד במדת ארך אפים, להאריך אפו ורחו על כל היגיעות והפגרות ולהתחיל בכל פעם מחדש, וזה בחינת 'ארך אפים לצדיקים'. וכן גם הרשעים חס ושלום צריכין גם-כן להתחזק במדה זאת של ארך אפים, שלא יבלבל אותם רשעתם מלשוב להשם יתברך, ולא ירך לבכם ולא יהיה נחלש דעתם מרבה הענות שלהם ומהנפילות, שכבר התחילו כמה פעמים קצת בעבודת השם ונפלו, אף-על-פי-כן יבטחו בחסדו הגדול ואריכו אפם ורוחם על כל מה שעובר עליהם, ויתחזקו בכל פעם להתחיל מחדש, אולי יזכה מעתה לרחם על עצמו לעוב דרכו ומחשבותיו, ולא יהיה זקן וחלוש פח בעיני עצמו לעולם; וזה בחינת 'ארך אפים לרשעים'. ושאר כל המדרגות ממילא כלולין בהם. (הלכות תפלין ה' - ח' לפי ארצ' היראה - יראה ועבודה, ד')

כִּי תִשָּׂא

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

וַיִּצַר אֶתְּךָ בַּחֶרֶט (לד.)

וַיִּצַר דִּיקָא לְשׁוֹן צִיּוֹר, שְׁצִיּוֹר הָאוֹר לְהַפְרֵךְ (כמוכא בלקוטי מהר"ן ל"ו, שְׁעַל-יְדֵי תְּאֵנָה טָאוּף, מְצִיּוֹרִים אוֹר הַתּוֹרָה לְהַפְרֵךְ. וְכֵל זֶה הִיָּה מִחֻמַּת שְׁחָרוֹר וְנִכְשְׁלוֹ עַל-יְדֵי הָעֶרֶב רַב פְּגָם תְּאֵנָה הַנִּיל, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ נִיל: לֹא עִבְדוּ יִשְׂרָאֵל עֲבוֹדָה זָרָה אֲלֵא כְּדִי לְהַתִּיר לָהֶם עֲרִיזוֹת בְּפִרְהֶסְיָא וְעַל-יְדֵי חֶטָּא זֶה נִמְשָׁכוּ כֹּל הַגְּלוּיּוֹת וְכֹל הַצְּרוּת פִּיּוּדֵעַ וְעַקֵּר הַתְּקוּן כְּכֹל דּוֹר עַל-יְדֵי גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים שׁוֹזִכִּים לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שֶׁהֵם מְמַשִּׁיכִין אוֹר שֶׁל מִשִּׁיחַ שְׁעָקֵר שְׁלֵמוֹת הַתְּקוּן עַל-יְדוֹ, כִּי עָקֵר עֲבוֹדַת הַצְּדִיקִים הוּא לְהַמְשִׁיךְ קִיּוֹם הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם, שֶׁזֶה הַתְּקוּן לֹא יִהְיֶה נִשְׁלָם כִּי אִם עַל-יְדֵי מִשִּׁיחַ, שְׁאֵן יִתְקִים: "וַעֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחָקִי תִלְכוּ וְכוּ' וְנִתְתִּי לָהֶם לֵב אֲחֹד וְכוּ'". וְכֵל דִּיּוּתֵנוּ וְקִיּוּמֵנוּ עִתָּהּ הוּא עַל-יְדֵי הַצְּדִיקִי אֱמֶת שְׁמַמְשִׁיכִין לָנוּ אוֹרוֹ שֶׁל מִשִּׁיחַ עַל-יְדֵי תוֹרַתָם הָאֱמִתִּיּוֹת. (לקוטי הלכות - הלכות י"ן נסך ד, כא)

אוּלַי אֶכְפְּרָה (לד.)

גְּדֹל הַמַּעֲלָה שְׁאִין לְמַעֲלָה מִמֶּנָּה, הוּא הַהִתְקַרְבוֹת לְצְדִיקִים וְלִירָאִים וְכֹשֶׁרִים אֱמִתִּיִּים (שְׁכֹוֹ לְקַבֵּל עֲצוֹת אֱמִתִּיּוֹת מִרְבוֹתֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים), כִּי הַצְּדִיקִי אֱמֶת הֵם מוֹדִיעִים לָנוּ בְּכֹל פֶּעַם אוֹצְרֵי מִתְנוּתֵי הַטּוֹבִים שֶׁהוּא יִתְּבַרַךְ רוֹצֵה לִיתֵן לָנוּ בְּרַחֲמָיו, וּמוֹדִיעִים לָנוּ בְּכֹל עֵת, אִיךְ לְהִכִּין עֲצֻמְנוּ לְקַבֵּל, וְנוֹתְנִים לָנוּ עֲצוֹת אִיךְ לְנַקוֹת וּלְטַהֵר עֲצֻמְנוּ וּלְבוֹשִׁינוּ מִכֹּל לְכֹלֵךְ וּפְגָם, וְהֵם חוֹפְרִים בְּאֵרוֹת וּמַעֲשֵׂוֹת חֲדָשׁוֹת מַעֲשֵׂוֹת הַיְשׁוּעָה

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב טו)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל

= בָּנִים (חלק ד') =

פַּעַם ... קָרְדוּ הַחֲבָרִים בְּשֶׁבֶת אַחַר הַצְּהָרִים, וּבְאִמְצַע הַרְקוֹד הַתְּקוּטָטוּ שְׁנֵי יְלָדִים קְטָנִים וְלֹאֲחֹד מֵהֶם נִפְלְאָה הַכֹּפֶה וּבְכָל זֹאת הַמְּשִׁיךְ לַנְּסוֹת לַהֲרִיץ לַיֶּלֶד הַשֵּׁנִי, הוֹכִיחוּ אוֹתוֹ הַחֲבָרִים עַל שֶׁהוּא מְרַבֵּץ וְעַל שֶׁאֵין לוֹ כֹּפֶה. לְאַחַר מִכֵּן הִבִּיאוּ אוֹתוֹ לִרְיָשָׁא שֶׁהִיא בְּרֻחוֹק מְקוֹם, וּבְשִׁרְיָשָׁא רָאָה אֶת הַיֶּלֶד, אָמַר לוֹ בְּכֹפֶה: "רִק לֹא לַהֲרִיץ", כְּנֻתָן לוֹ מוֹטֵר שֶׁהֶעֱקֵר הוּא לֹא לַהֲרִיץ, וְאָמַר זֹאת בִּלְשׁוֹן שֶׁהֲרִיץ.

אֲחֹד מֵאֲנֵי שֶׁדָּבַר פַּעַם בְּטוֹב טַעַם דַּעַת עִם אֲחֹד מִקְרֹבֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל ר' יִשְׂרָאֵל, וְר' יִשְׂרָאֵל הִנְהִיג מַדְבּוּרָיו, וְשָׁאַל אֶת הַחֲבָר: "הוּא הֲבֵן שְׁלִי?" (בְּמִרְמֵי, שֶׁעַל יַד שְׂמֻכְנֵים בּוֹ דַּעַת עוֹסֵק בְּלִשׁוֹן הָעוֹלָם לַעֲשׂוֹת בְּנֵי דַעַת תִּחְשַׁב כְּאֵלוֹ הוֹלִידוֹ וְכוּ'. עֵינִי בְּלִקְטֵי תַּנְיִינָא ז'.) (תַּמָּח - תַּשְׁנִיד טַבְרִיחַ)

פַּעַם בָּתּוֹ שֶׁל ר' יִשְׂרָאֵל הִיתָה בְּצַעַר, וְאָז ר' יִשְׂרָאֵל נָחַם אוֹתָהּ וְאָמַר לָהּ "אֵת בְּתִי", וְהִצִּיבָה עַל שְׁנֵי חֲבָרִים שֶׁאָז הָיוּ מְשֻׁמְשִׁים אוֹתוֹ וְאָמַר: "הֵם גַּם הַבָּנִים שְׁלִי", וְהוֹסִיף "בָּנִים אַתֶּם לָהּ אֱלֻקִּיכֶם."

= בְּעֵינֵי הַפֶּתֶק (חלק א') =

ר' יִשְׂרָאֵל הִרְאָה אֶת הַפֶּתֶק לְמַקְבְּלִים גְּדוֹלִים שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם וְהֵם מְאֹד הִשְׁתַּוְּמוּ מִזֶּה, אָבֵל אָמַר: "לֹא צְרִיךְ לְהִבִּיא עֵדִים וְרֵאיוֹת, הָאֵמַת עַד לַעֲצֻמוֹ". וְדַע, שֶׁהִרְבֵּה מְעֻרְעָרִים סָתָם בְּשִׁקְרָא גַם, כְּאֲשֶׁר רָאִינוּ בְּעֵינֵינוּ שֶׁבְּחֹר שָׁאַל אֶת אֲחֹד מִזְּקֵנֵי בְּרִסְלָב, מִי כָּתַב אֶת הַפֶּתֶק, וְהָשִׁיב לוֹ: "רִב מוֹטֵל מְסֻלוּנִים". וְאוֹתוֹ זָקֵן עָשָׂה אַחַר זְמַן מוֹדְעוֹת, בְּהֵם הִצִּיבָה עַל הָרִב יוֹאֵל אֲשֶׁכְּנִי כִּימְחַבֵּר הַפֶּתֶק, וְכָתַב בְּמוֹדְעוֹת שֶׁיֵּשׁ עֵדִים מְפֻלְגִים וְכָתַב יָד הַמְעִידִים עַל זֶה, וְכִשְׁאֲחֹד שָׁאַל אוֹתוֹ עַל הַעֲדוּיּוֹת שֶׁלוֹ, הָשִׁיב שֶׁיֵּשׁ לְאֲחֹד כָּתַבֵי יָד שֶׁל הָרִב יוֹאֵל אֲשֶׁכְּנִי שֶׁבְּהֵם רֹאִים שֶׁכָּתְבוּ דוּמָה לְכָתַב הַפֶּתֶק...

אֲחֹד שָׁאַל אֶת הָרִב אֲבָרְהָם אֲשֶׁכְּנִי, בְּנֵו שֶׁל הָרִב יוֹאֵל וְ"ל עַל הַפֶּתֶק, וְהוּא הָשִׁיב שֶׁאֲבָא שֶׁלוֹ (הֵרֵב יוֹאֵל) הִיָּה עוֹבֵד הַשֵּׁם מְפֻלָּג וּמְרַבֵּה בְּתַעֲמוֹת, וּבְהֵאֵי שֶׁהוּא לֹא כָּתַב אֶת הַפֶּתֶק.

בְּסֻמוּךְ לְפִטְרִית הָרִב אֲבָרְהָם אֲשֶׁכְּנִי וְ"ל, הִגִּיעַ נִכְדוֹ שֶׁל הָרִב יוֹאֵל (ה.ו.) לְצִיּוּנוֹ שֶׁל ר' יִשְׂרָאֵל בְּעַר, וְהֵעִיד לְפָנָיו שְׁנֵי עֵדִים שֶׁכָּבוּ הָרִב אֲבָרְהָם אָמַר לוֹ לְפָנָיו הַסְתַּלְקוּתוֹ, שֶׁהַפֶּתֶק הוּא מְרַבֵּנוּ נְחֻמָּן מְבָרְסֵלֵב. גַּם מִשְׁפַּחַת אֲשֶׁכְּנִי שׁוֹלְלִים אֶת הַסְּבָא שֶׁלָּהֶם לְמַחְבֵּר הַפֶּתֶק (עֵדוּת מִפִּי יוֹחֵן אֲשֶׁכְּנִי - בְּנֵי בְרַק). אָבֵל כְּאִמּוֹר, לֹא צְרִיכִים עֵדִים וְרֵאיוֹת, "הָאֵמַת עַד לַעֲצֻמוֹ", וְ"שִׁפְתַּי אֵמַת תְּכוֹן לַעֲד" ...

מֵעֵינֵי
קָצַת אֲנָשִׁים שְׂמֻתְקָרְבִים
לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
וְאַחֲרֵיכֶן מִתְרַחֲקִין.
עֵנָה (רַבְנּוּ ז"ל):
אֶף-עַל-פִּי-כֵן יִקָּר אֶצֶל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַהֲתַקְרְבוֹת
בְּעַצְמוֹ אֶף לְפִי שְׁעָה.
אֶף-עַל-פִּי שְׂאֲחֵר-כֶּךָ נַעֲשֶׂה
מִה שְׁנַעֲשֶׂה חֵס וְשָׁלוֹם.
וְאָמַר (רַבְנּוּ ז"ל):
הֲלֹא! עַל שְׁעַת
מִתְנַתְּרָה נְאֻמָּה:
לְבַבְתִּי בְּאַחַת מֵעֵינַי.
וְאֵינִי בְּמִדְרָשׁ:
מִהוּ בְּאַחַת מֵעֵינַי,
אֶלֹא שְׁבַעֲנֵי הַשְּׁנִית
כְּבָר הָיוּ מְסַתְּפְלִין עַל הָעֵגֶל.
נִמְצָא שְׁבַעֲנֵי מִתְנַתְּרָה
כְּבָר הָיָה דַּעַתָּם לְפָרֵשׁ,
חֵס וְשָׁלוֹם, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן
הָיָה יִקָּר בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
מְאֹד הַהֲתַקְרְבוֹת בְּעַצְמוֹ,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
לְבַבְתִּי בְּאַחַת מֵעֵינַי.
כִּי זֶה בְּעַצְמוֹ יִקָּר מְאֹד
בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:
(שִׁיחוֹת הַרִין, כִּבֵּי)

עֵצוֹת וְתַפִּילוֹת

תַּלְמוּד תּוֹרָה, מַטְבַּי

עַל-יְדֵי שְׂמֻתִּיגַע בְּתוֹרָה עַד שְׁוֹכֵה לִידַע אוֹתָהּ וְלַהֲבִינָה, עַל-יְדֵי זֶה הוּא מְרַפָּא אֶת נַפְשׁוֹ וְנִמְעֵלָה אוֹתָהּ לְמַקּוֹם שְׂרָשָׁה, וְנִמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, וְהוּא נֹטֵעַ אֵילָנָא דְחַיִּי לְעִילָא דְכוּלָּא אֲסוּתָא, גַּם הוּא מְקִים וְנִמְחָדֵשׁ כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמְגַלָּה כְּבֹדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם, שְׁזָה עַקֵּר הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל עִבּוֹדַת הָאֵדָם, כְּדִי שִׁיתְגַּבֵּל כְּבֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ (ל"ג, סִימֵן עַד).

מִי שֶׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה וְאִינוּ יָכוֹל לְהִבִּין גַּם זֶה טוֹב מְאֹד. כִּי כָּל דְּבַר וְדְבַר עוֹלָה לְמַעְלָה וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח בָּהֶם, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת עֲרִבֵי נַחַל (ש"ס).

זֶהי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֻקֵּינוּ וְאֱלֻקֵּי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲרֹנֵי וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ

הַעֲצוּמִים, שֶׁאֲזָכָה מִהֲרָה לְרַפָּאת אֶת נַפְשִׁי רַפְּאָה שְׁלֵמָה, וְלַהֲעֵלּוֹתָהּ לְמַקּוֹם שְׂרָשָׁה בְּקִדְשָׁה וּבְטִהְרָה גְּדוֹלָה. וְתוֹכְנִי לַעֲסֵק בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה לְשִׂמְחָה תְּמִיד יוֹמָם וּלְלֵילָה. וְאֲזָכָה לְהַתְנַעֵץ בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה, עַד שֶׁאֲזָכָה לִידַע וְלַהֲבִין אוֹתָהּ עַל בּוֹרְיָה וְאֲמַתְתָּהּ. וְאֲזָכָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד, לְשַׁמֵּר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ בְּאֵהָבָה.

וְרַחֵם עָלַי הוֹשִׁיעֵנִי וְכַנּוּ לְקִדְשָׁת הוֹשִׁיעֵנָא רַבָּא וְשִׂמְחַת תּוֹרָה שְׂהֵם בְּחִינַת דְּבַר בְּלֹא דַעַת וְדְבַר בְּדַעַת. שְׁנוּפָה לְלַמֵּד וְלַהֲגוּת בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה תְּמִיד. וְאֶפְלוּ בַּעַת וּבְמַקּוֹם שֶׁאֵין אֲנִי זוֹכֵין לְהִבִּין דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ עַל בּוֹרְיָן, מְסָה לְהַתְנַעֵץ וְלַעֲסֵק וְלַהֲגוּת בָּהֶם וּלְלַמֵּד אֶפְלוּ בְּלֵי הַבְּנָה.

וְאֵתָה בְּרַחֲמֶיךָ, תִּקְבַּל גַּם אֶת עֵסֵק הַתּוֹרָה הַזֶּה וְתִשְׂמַח בְּדְבָרֵי תוֹרַתְךָ אֶפְלוּ בְּשֵׁהֶם בְּלֹא הַבְּנָה. וְתַשַּׁע מֵהֶם אֵילָנִין בְּכַרְבִּין סַחְרִינִין דְּהַהוּא נִחְלָא הַנְּקָרָאן עֲרִבֵי נַחַל. וְתַעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים עָלַי,

nae se pi